

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Άνθος του γιαλού

Απόδοση Κώστας Πούλος
Εικονογράφηση Νικόλας Ανδρικόπουλος

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Απόδοση: Κώστας Πούλος
Εικονογράφηση: Νικόλας Ανδρικόπουλος
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

© 2002, Αφοι Κ. Παπαδόπουλοι Ε.Ε.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 010 2816134

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

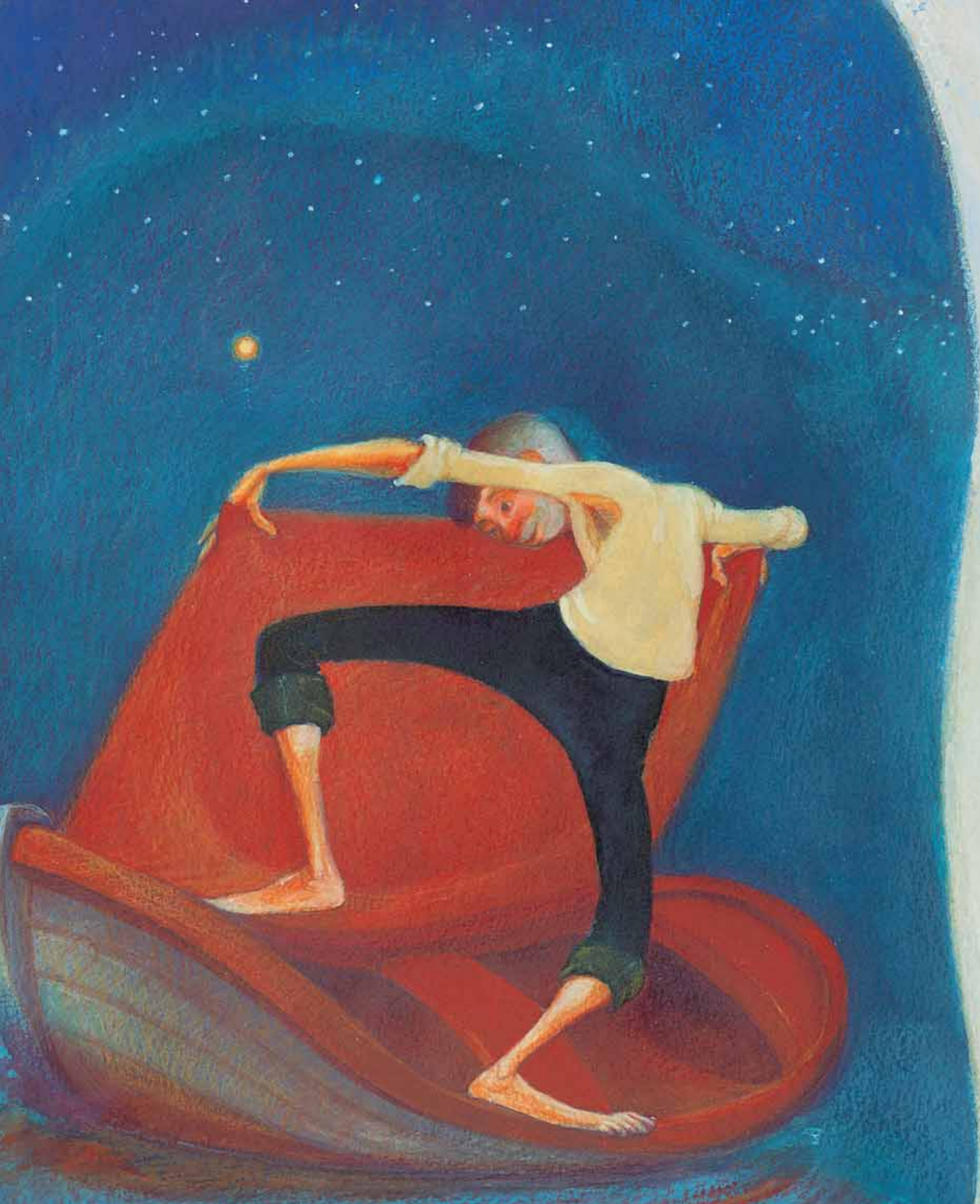
www.epbooks.gr

ISBN 960-412-181-2

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ιαρκώς τα τελευταία βράδια ο Μάνος του Κορωνιού, λεμβούχος ψαράς, έβλεπε ένα φως ανοιχτά στο πέλαγο. Ο Μάνος του Κορωνιού, είκοσι χρονών παλικάρι, ήταν κομμάτι αδύνατος στο μυαλό, καθώς είμαστε οι θνητοί άνθρωποι ανεξαιρέτως. Έδενε τη βάρκα κοντά στα κοτρόνια του ανατολικού γαλλού, δίπλα στους δύο μαυρισμένους βράχους, κάτω από ένα παλαιό ερημόσπιτο, ερείπιο σωστό, που έχασκε ολόρθο σαν άψυχο φάντασμα. Το έλεγαν της Λουλούδως το Καλύβι. Γιατί; Κανείς δεν ήξερε. Ή, αν κάποιος ήξερε, θα ήταν κανένας γέρος ή καμιά γριά, πολύ γριά, που όμως ο Μάνος δεν έτυχε ποτέ να ρωτήσει.

Εκεί, επάνω στην πλώρη της βάρκας, έστρωνε συνήθως την κάπα κι εκοιμότανε, τρεις σπιθαμές ψηλότερ' από το κύμα, ύπνο χορευτό και νανουρισμένο, κι όλα καλά. Η Πούλια με τα υπόλοιπα αστέρια και τα μυστήρια, ψηλά στο θόλο του ουρανού της νύχτας, έφεγγαν το αβέβαιο φέγγος τους κάτω στον κόσμο, και αυτό ήταν για το Μάνο μια παρηγοριά όχι μικρή, μ' όλο που ο ίδιος δεν ήταν μπορετό να το εξηγήσει αυτό ακριβώς με τα λόγια.

Γι' αυτό και τα λόγια του ο Μάνος τα είχε πολύ ακριβά, επειδή ποτέ δεν μπορείς να κάμεις λέξεις αυτό που έχει η ψυχή από μέσα. Παρά να λες το ένα και το άλλο και να μη σε νιώθει κανένας, χίλιες φορές καλύτερη η σιωπή, αυτό πίστευε εκείνος. Ξαπλωμένος ανάσκελα στην πλώρη της βάρκας, άκουγε τον ψίθυρο των αστεριών και σιγά σιγά, δίχως να το καταλαβαίνει, ερχόντανε ονειρεμένος ο ύπνος και τον ταξίδευε.

Κάτω από τους δυο μαυρισμένους βράχους έδενε, λέω, τη βάρκα του τα βράδια ο Μάνος του Κορωνιού και μελετούσε την Πούλια και τα άλλα μυστήρια του ουρανού, που είναι απέραντος. Τότε ήταν που έβλεπε αυτό το φως, βραδιές τώρα, ανοιχτά μέσα στο πέλαγο, ανάμεσα στα δυο ανθισμένα νησάκια, που στέκονταν έξω από το λιμάνι σαν φύλακες. Το φως ετρεμόφεγγε μελαγχολικό μακριά, στο βάθος της νύχτας, σαν καντήλι ή σαν φανάρι ή λαμπάδα, μπορεί και αστέρι, καθισμένο επάνω στο κύμα.

Τι να ήταν άραγε εκείνο το φως; Φάρος όχι, αφού φάροι δεν υπήρχαν στα μικρά μέρη. Υπήρχαν μόνο στα μεγάλα, δηλαδή όπου οι βουλευτές έπαιρναν πολλές ψήφους και ήταν ισχυροί (τότε περνούσε ο λόγος τους στην κυβέρνηση). Οι άλλοι βουλευτές, οι μικροί, αυτοί μιλούσαν λιγότερο, επειδή δεν τους έδιναν και πολλή σημασία.

